

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4. Bf.202/2015/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év november hó 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2015. év március hó 25. napján kelt 15.B.105/2013/114. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottak tekintetében megváltoztatja.

Az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 4 év börtönre, közügyektől eltiltását 4 évre; a II. r. vádlott szabadságvesztését 3 év börtönre, közügyektől eltiltását 3 évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

I. r. és II. r. vádlottaknál a kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig házi őrizetben töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 32.640,- (Harminckétezer-hatszáznegyven) forint bűnügyi költségből IV. r. vádlott 16.320,- (Tizenhatezer-háromszázhusz) forintot köteles megfizetni, az ezt meghaladó 16.320,- (Tizenhatezer-háromszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.105/2013/114. számú ítéletével I. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberrablás büntette [Btk. 175/A. § (1) bekezdés], 2 rb. társtettesként folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. 175. § (1) bekezdés], társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntette [Btk. 170. § (1), (2) bekezdés], valamint társtettesként elkövetett önbíráskodás büntettének kísérlete [Btk. 273. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 6 év börtönre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

II. r. vádlottat - az I. r. vádlottal egyező bűncselekmények miatt - halmazati büntetésül 6 év börtönre és 7 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

III. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberrablás büntette [Btk. 175/A. § (1) bekezdés], társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntette [Btk. 170. § (1), (2) bekezdés], bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének kísérlete [Btk. 175. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 3 évi börtönre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A börtönbüntetés fele részének letöltését követő napon történő feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről rendelkezett.

IV. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberrablás büntette [Btk. 175/A. § (1) bekezdés], valamint társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntette [Btk. 170. § (1), (2) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 2 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Valamennyi vádlott esetében határozott a kényszerintézkedésben töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

I. r. és II. r. vádlottat a társtettesként elkövetett kifosztás büntettének [Btk. 322. § (1) bekezdés b) pont] vádja alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére, I. r., II. r. vádlottak esetében a kifosztás büntette alól történt felmentésük, valamint S.S. és B.Cs. sértettek sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének téves minősítése (a sértettek sanyargatásával történő minősítő körülmény megállapítása érdekében) miatt, továbbá valamennyi vádlott börtönbüntetésének súlyosítása végett; a vádlottak és védőik felmentésért, illetve az I. r. vádlott védője másodlagosan enyhítésért is bejelentette fellebbezését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1089/2013/9-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezésnek a részfelmentést támadó részét a Be. 357. § (2) bekezdése alapján visszavonta, egyebekben jogorvoslati kérelmét fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét kismértékben megsértette, mivel nem adta indokát annak, hogy T.É. tanúvallomását miért nem vette figyelembe bizonyítékként, kizárólag K.S. tanúvallomásának és a poligráfos vizsgálatról készített szaktanácsadói vélemény figyelmen kívül hagyásának indokát tartalmazza az ítélet. T.É. rendőr őrnagy poligráfos vizsgálatot végző személy tanúvallomásának a bizonyítékok köréből történt kirekesztését álláspontja szerint az indokolta, hogy a vizsgálatot végző személy tanúvallomásának bizonyítékként történő felhasználása a vélemény kirekesztésének megkerülését jelentette volna.

Az álláspontja szerint megalapozott tényállás alapján a vádlottak bűnösségére levont következtetést a fellebbviteli főügyészség okszerűnek, a cselekmények minősítését a tényállás 2. pontja kivételével törvényesnek tartotta. Az I. és a II. r. vádlottak terhére a sértett sanyargatásával történő elkövetés megállapítását is indokoltnak tartotta. A vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket eltúlzottan enyhének találta, mivel a bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte. A kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, az I. és a II. r. vádlottak által elkövetett személyi szabadság megsértése büntette minősítésének módosítására [Btk. 175. § (3) bekezdés c) pont], továbbá valamennyi vádlottal szemben a kiszabott büntetés súlyosítására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

... I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen felmentésért bejelentett fellebbezését enyhítés érdekében tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tényfelderítési kötelezettségének eleget tett, azonban a szituációt túldramatizálta és emiatt túlzottan súlyos büntetést szabott ki védencével szemben, amit az enyhítő körülmények kellő figyelembe vételének hiányával magyarázott. A tényállás 1. és 2. pontjában szereplő cselekmények súlyát S. és B. sértettek eltúlozták. Nézete szerint a kényszerítő magatartás kizárólag a cselekmény első fázisára volt jellemző, ami a gépkocsiba való beültetést célozta, utána a sértettek magatartása önkéntes volt. Aláhúzta, hogy a sértetteknek a cselekmény hosszabb ideje alatt többször lett volna módja a menekülésre, vagy a hatóság értesítésére, amellyel nem éltek. Hangsúlyozta, hogy védenca bántalmazó magatartást a sértettekkel szemben nem tanúsított.

A tényállás 2. pontját érintően a sértettek tárgyaláson előadott vallomásának elfogadását kérte, álláspontja szerint az állt közelebb a realitáshoz. A kifosztás megállapítására - nézete szerint - sincs alap, mégpedig eltulajdonítási szándék hiányában, mivel a telefont a vádlottak a kapcsolattartás biztosítása érdekében vették magukhoz.

A tényállás 3. pontjában írtakat nem tartotta cáfolhatónak, azonban a sértett nyilatkozatait nem ítélte teljesen következetesnek. Hangsúlyozta a sértett testvérének magatartását, az őt meg nem illető hét millió forint készpénz felvételét, illetve a jogtalanul megszerzett pénznek P.ZS. sértettel történt közös elköltését. Aláhúzta, hogy volt a cselekménynek olyan szakasza, amikor a sértett az elkövetőkkel közösen sörözött, a vádlottak munkalehetőséget, szálláslehetőséget is ajánlottak a sértettnek. A sértett ezt az esetet is a valóságosnál komolyabbnak tüntette fel. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság által értékelt enyhítő körülményeket, köztük az időmúlást. Rámutatott arra, hogy védecének az utolsó, 2010. évi jogerős elítélése óta öt év eltelt. Azt is kérte figyelembe venni, hogy védence hosszabb ideig, kettő évig volt előzetes letartóztatásban, majd házi őrizetbe került. Utalt arra, hogy az I. r. vádlottat munkavállalásában mindössze a kényszerintézkedés akadályozta. Hangsúlyozta, hogy védence példás családapa, aki gyermekeiről természetben gondoskodik. A kifejtett indokokra figyelemmel kérte az enyhítő és súlyosító körülmények valós súlyával arányban álló, a megállapítotthoz képest enyhébb büntetés kiszabását.

... I. r. vádlott a nyilvános ülésen kifejtette, hogy a kényszerintézkedés ideje alatt munkahellyel nem rendelkezett, így jövedelme sincs. Egy kiskorú asztmás gyermeke van, a felesége pedig pánikbetegségben szenved. Kifejtette, noha külön él a családjától, családtagjaival napi kapcsolatban áll. Jelenleg egy barátja fűszerműjében lakik albérletben. A folyamatban levő büntetőeljárás hatálya alatt nem követett el bűncselekményt, ezt a cselekményt is az elkeseredettség, a becsületes emberek pénzének ellopása miatt valósította meg. Jövőbeli terve, hogy munkát vállaljon, és helyrehozza családi életét.

... II. r. vádlott védője hangsúlyozta, hogy egyetért az I. r. vádlott védőjének álláspontjával. Az eljárási szabálysértés nélkül lefolytatott eljárást követően helyesnek tartotta a II. r. vádlott cselekményének minősítését. A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést azonban alaptalannak vélte. A felmentésért bejelentett fellebbezését maga is enyhítés érdekében tartotta fenn. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a sértetteknek nem a tárgyalási, hanem a nyomozati vallomásaikra volt figyelemmel, amelyekben túldramatizálták a történéseket. Aláhúzta, hogy ezek a nyomozati vallomások a nyomozó megfogalmazásával kerültek jegyzőkönyvbe. Hangsúlyozta, hogy a cselekményt a sértett testvérének a pénzfelvétele motiválta, az I. r. vádlott mindössze a tolvajt igyekezett felkutatni. Sérelmezte a sértett vallomásának teljes elfogadását, amit cáfoltak a vádlottak vallomásai. Tévesnek tartotta annak megállapítását, hogy négy vádlott bántalmazta a sértettet, vitatta az ököllel történő ütés, vonszolás és a hátsó ülésre bedobás megállapítását, utóbbira a gépkocsi (Toyota Yaris) alkalmatlan volt a méreti adottságok miatt is. Kétségesnek tartotta a kenyérszeletelő kés használatát is. Sérelmezte a tényállás terhelő megállapításait: az ököllel való ütlegetésnek, a II. r. vádlott hátsó ülésre való átugrásának és a fojtogatásnak a megtörténtét. Utalt a sértett vallomásának ellentmondásos jellegére, az események minden alkalommal történő módosítására. Az ezzel összefüggésben kifejtett elsőfokú indokokat nem tartotta elfogadhatónak. Álláspontja szerint e miatt a sértett vallomását csak fenntartásokkal lehetett volna értékelni és elfogadni. Utalt arra, hogy a sértettek az eszközt is különféleképpen jelölték meg; S.S. sértett tomfának, asztallábnak írta le az eszközt, majd fegyvernek látszó tárgyról beszélt. Vélekedése szerint ilyen kifejezést a sértett bizonyosan nem használt. Kétségeket ébresztett benne a felismerésre bemutatás lefolytatása is, hiszen bekarikázott személyre történt a rámutatás. Az ügyet túldramatizáltnak tartotta, amely befolyásolta az elsőfokú bíróságot a büntetés kiszabása során. Semmi nem indokolta álláspontja szerint a DNS vizsgálatot, amely határozott véleményt nem

eredményezett, mindössze annyit, hogy a sértett személye nem kizárható. A szakértői vizsgálatot ezért szükségtelennek és eredménytelennek vélte, amely miatt a költségben való marasztalást is jogszabály ellenesnek tartotta. Aláhúzta, hogy a bűncselekmény elkövetése nem vitatható, azonban az nem az elsőfokú bíróság által megállapított formában zajlott le. A törvényszék - nézete szerint - nem vette figyelembe, hogy védenca nem volt végig jelen az események során, a vele szemben kiszabott büntetés ezért nem felel meg a belső arányosság követelményének sem. Hangsúlyozta védenca szabadlábba kerülése alatt folytatott törvénytisztelő életmódját. A kifejtett indokokra figyelemmel a II. r. vádlottal szemben a valóságos bűnösséggel arányos, enyhébb büntetés kiszabását kérte.

... III. r. és ... IV. r. vádlottak védője a nyilvános ülésen a felmentésért bejelentett fellebbezését fenntartotta, azt enyhítésre irányuló felülbírálat kívánalmával is kiegészítette. Kifejtette, hogy a III. r. vádlott édesapja súlyos rákbetegségben szenved. Hangsúlyozta a sértettnek és testvérének többszörösen büntetett előéletét. Ezzel szemben a terheltek olyan személyek, akik munkájukból próbálták fenntartani magukat és családjukat. Ennek a körülménynek álláspontja szerint tükröződnie kell a kiszabott büntetésekben is. Aláhúzta, hogy az I. és II. r. vádlotthoz képest a III. és IV. r. vádlottak szerepe másodlagos volt, a III. r. vádlott fizikailag kontaktusba sem került a sértettel. Az elsőfokú bíróság által védenceivel szemben alkalmazott büntetés álláspontja szerint megfelelően tükrözi a III-IV. r. vádlottak, illetve az I-II. r. vádlottak magatartásának különbözőségét. A III-IV. r. vádlott munkából biztosítja megélhetését, ezért annak megfontolását ajánlotta, hogy a másodfokú bíróság legyen figyelemmel a büntetés kiszabása során a már eddig kényszerintézkedésben töltött időre oly módon, hogy védenceinek a büntetés végrehajtási intézetbe ne legyen szükséges visszatérnie.

A III. r. vádlott a nyilvános ülésen munkahelyének megváltozásáról, valamint arról adott számot, hogy havi jövedelme 120-130.000 forint. Jelenleg gépkocsi tulajdonnal mér nem rendelkezik.

A másodfokú bíróság az ellentétes irányú fellebbezések közül az I. és a II. r. vádlottnak, valamint védőiknek a jogorvoslati kérelmét, de kizárólag enyhítést célzó részükben találta megalapozottnak.

Az ítéletábra a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 348. § (2) írt korlátokra figyelemmel - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tárgya a másodfokú eljárásnak az ügyészi fellebbezés visszavonása folytán az elsőfokú ítéletnek az I. és a II. r. vádlottak tekintetében társtettesként elkövetett kifosztás büntette alól hozott felmentő rendelkezése.

A felülbírálat körében megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelte. A bizonyítékokkal összhangban álló helyes, hiánytalan, teljes körűen felderített, tehát megalapozott tényállás a Be. 351. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Mivel az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat teljes körűen, hibátlanul értékelte, és értékelő tevékenysége indokait is kifejtette, így a másodfokú bíróság annak megismétlése nélkül - a védők által a nyilvános ülésen felvetett érvekre is kitérve - mindössze az alábbiakra kíván utalni:

Az ügy egyik jellegzetessége volt, hogy az eseményeknek kívülálló szemtanúja nem volt, így arról az elkövetők, illetve az érintett sértettek adhattak kizárólag közvetlen információból eredő

tájékoztatót. Emiatt kiemelt jelentősége volt azoknak az adatoknak, bizonyítékoknak, amelyek P.ZS. sértett környezete előtt megtett nyilatkozatairól szóltak. Márpedig ezek a bizonyítékok megerősítették a sértettek vallomásának valóságtartalmát.

A vádlottak közül az I-II. r. vádlottak tagadták a terhükre rótt cselekmények elkövetését. Vallomásuk kiterjedt a sértettekkel való találkozás, és annak indoka elismerésére, de tagadtak bármiféle erőszak, fenyegetés alkalmazását, a sértettek mozgásszabadságának bármiféle korlátozását. B.Cs., valamint S.S. sértettek - az I-II. r. vádlottak védekezése szerint - önként ajánlkoztak a P.A. felkutatásában való segítségnyújtásra. Egybeeső állításuk szerint P.ZS. sértett sérülési korábban, a cselekményt megelőzően keletkeztek. Egybehangzóan vallották, hogy P.ZS. sértett szívességből tolthette az éjszakát ... IV. r. vádlott ingatlanában.

A vádlottak védekezése szemben állt a sértettek előadásával. Eldöntendő kérdés volt tehát, hogy melyik oldal vallomása hiteles és elfogadható. Ezt a kérdést az elsőfokú bíróság helyesen válaszolta meg, amikor a sértettek vallomásának akceptálása mellett foglalt állást. Ennek pedig az volt az oka, hogy a sértettek vallomását erősítették meg a beszerzett bizonyítékok.

P.ZS. sértett az eljárás során előadásának lényegén nem módosított, az események lefolyását az eljárás előrehaladtával - nyilván a részleteket feszegető kérdések hatására - egyre több elemmel egészítette ki. Az elsőfokú bíróság meggyőző indokát adta annak, hogy a több kihallgatás közül melyik nyilatkozatot, és miért éppen azt a fogadta el, amely mellett a sértett a későbbiekben is kitartott. M.S. pszichológus szakértő adott magyarázatot a sértett beszámolójának többszöri kiegészítésére; ezt a sértett alacsonyabb intellektuális képességével, illetve az elszenvedett trauma mértékével indokolta. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a sértett beszámolóját kísérő érzelmek - sírás, félelem - az élményszerűség mellett szóltak (M.S. pszichológus szakértő alap és kiegészítő véleménye a nyomozati iratok 945., valamint 955-957. oldalain). A sértett intellektusával magyarázható, hogy a sértett ilyen történetet - annak valós megtörténte nélkül - képtelen lett volna kitalálni, és azt többször, azonosan előadni.

P.ZS. sértett vallomását több közvetett, de részben közvetlen bizonyíték támasztotta alá. Ilyen közvetlen bizonyítéknak tekinthető testvérének, P.A.-nak a vallomása, akit a vádlottak az események alatt telefonon felhívtak, és aki részben fültanúja volt a testvérével szembeni magatartásnak. Kifejezték a vádlottak, hogy megölik a sértettet és P.A.-t is, amennyiben utóbbi nem teljesíti a követelésüket. A sértett arcáról P.A.-nak küldött fényképfelvétel is egyértelműen bántalmazásról, sérülések elszenvedéséről tanúskodott. A telefon segítségével készített és továbbított fényképfelvétel tehát a telefonon elhangzó fenyegetés komolyságát erősítette meg.

D.A. az események után elsőként találkozott P.ZS. sértettel, aki elmesélte szállásadójának, hogy őt testvére miatt bántalmazták, melynek nyomait a tanú észlelte is.

A sértett első kihallgatását végző rendőr, H.G. szintén észlelte a sértett nagyobb számú sérülését, ami indokoltá tette a sértett azonnali kórházi ellátásának szükségességét, ezért a sértett kórházba szállításáról a rendőrség nyomban intézkedett is.

A másik két sértett közül S.S. igyekezett a vádlottakra némileg kedvezőbb vallomást tenni a tárgyaláson, ennek elvetését az elsőfokú bíróság logikusan megindokolta ugyanúgy, mint P.A. tárgyaláson módosított előadásának mellőzését. Az utóbbi személy megváltoztatott nyilatkozata nem illeszkedett a bizonyítékokhoz, még az I. r. vádlott vallomásához sem, szemben a tanú

nyomozati előadásával, amit a bizonyítékok alátámasztottak. Így például a P.A. által a nyomozás során közölt gépkocsi rendszámra azonos volt az I. r. vádlott gépkocsijának rendszámával.

Szemléletes példája volt a bizonyítékok közötti összhangnak P.ZS. sértett állítása; e szerint a késsel való fenyegetést ... II. r. vádlott hajtotta végre. A fenyegetéshez eszközül használt kést a nyomozó hatóság a II. r. vádlottól, annak lakásán foglalta le. A lefoglalt kést a sértett azonosította, abban felismerte a megfélemlítésének eszközét.

K.S. tanú vallomásának elvetését az elsőfokú bíróság támadhatatlan érvekkel indokolta meg.

Nem adta indokát T.É. előadása kirekesztésének. Ennek magyarázata abban foglalható össze, hogy a tanú vallomásának figyelembe vétele nem jelentene mást, mint a bizonyítékként figyelmen kívül hagyott poligráfós szakvélemény megállapításainak eljárásjogilag tilalmazott értékelési körbe vonását. A fellebbviteli főügyészség ezzel kapcsolatos érveivel a másodfokú bíróság is egyetértett.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mind a négy vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményeik minősítése is minden megfelelt az anyagi büntető jogszabályoknak.

A másodfokú bíróság a személyi szabadság megsértése alapesetének elsőfokú megállapításával egyetértett, mert ez a minősítő körülmény akkor lenne megállapítható, ha a sértettet olyan ártalmas fizikai vagy pszichés behatás érte volna, amely a személyi szabadság megvonásával szükségképpen együtt járó mértéket meghaladta volna. A szóban forgó esetben S.S. és B.Cs. sértetteket ilyen mértékű fizikai vagy pszichés behatás nem érte, ezért e minősítő körülmény megállapítására nem nyílt jogi lehetőség.

Felmerült egy másik minősítő körülmény, a felfegyverkezve elkövetés lehetősége is, a másodfokú bíróság számba vette ennek megvalósulását is. A cselekmény elkövetése során használt eszközt a nyomozó hatóságnak nem sikerült lefoglalnia, így azt utólag nem lehetett tisztázni, hogy ez az eszköz alkalmas volt-e a súlyosabb minősítés megállapításának feltételét jelentő emberi élet kioltására. A másodfokú bíróság ezért e minősítő körülmény megállapítására sem látott lehetőséget.

Vizsgálta az emberrablás folyamatához kapcsolódó önbíráskodás büntette halmazatban történő megállapításának helyességét. Mivel az önbíráskodás és az emberrablás sértettje két különböző személy volt (előbbié P.A., utóbbié P.ZS.), ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottaknak telefonon keresztül továbbított fenyegetőzését önálló cselekményként, önbíráskodás büntette kísérletének minősítette.

A másodfokú bíróság tanulmányozta az önkéntes elállás lehetőségének fennállását, amelyet szintén nem látott megállapíthatónak. A Btk. 17. § (3) bekezdése szerint nem büntethető kísérlet miatt, akinek önkéntes elállása miatt marad el a cselekmény befejezése vagy aki az eredmény bekövetkezését önként elhárítja. A büntető jogi felelősség kérdését érintő önkéntes elállás megállapítására tehát kizárólag a cselekmény kísérleti szakasza esetén van mód. Mivel az emberrablás büntette befejezetté vált, ezért az önkéntes elállás lehetősége sem volt adott. Nem volt ugyanakkor figyelmen kívül hagyható az a körülmény, hogy miután D.E. a rendőrség kihívásával fenyegetőzött, a vádlottak nyomban felhagytak cselekményük folytatásával. E magatartásukkal nem tették ugyan megállapíthatóvá a Btk. 175/A. § (6) bekezdés szerint a korlátlan enyhítés alkalmazhatóságát - melyet az abbahagyás önkéntessége teremtené meg -, ám e körülményt nyomatékos enyhítőként vette figyelembe a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányuló körülményeket alapvetően helyesen tárta fel.

A viszonylag nagyobb tárgyi súlyú cselekmények elkövetése során nem volt elhanyagolható szempont a cselekmény elkövetésének indítéka. Ez a sértett testvérének, P.A-nak felróható, bűncselekmény megállapítását is lehetővé tévő magatartás volt, amely okot szolgáltatott a vádbeli cselekmény elkövetésére. Ezt a körülményt, a 3 évet meghaladó időmúlást, amely alatt ... I. és ... II. r. vádlottak mindvégig kényszerintézkedés hatálya alatt álltak, továbbá az előbb hivatkozott cselekmény abbahagyását a másodfokú bíróság nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az említett vádlottak javára. Ezen túlmenően az sem volt lényegtelen szempont, hogy az I. r. vádlott noha korábban egy alkalommal volt már büntetve, de enyhébb, vagyon elleni cselekmény miatt volt nevelő jellegű (pénzbüntetés) büntetésre ítélve. ... II. r. vádlott viszont büntetlen előéletű személynek tekinthető.

Ezekre a tényezőkre tekintettel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság túlzott tartamú szabadságvesztést alkalmazott ... I. és ... II. r. vádlottakkal szemben, amelyet az I. r. vádlottal szemben 4 évre, a II. r. vádlottal szemben 3 évre enyhített. Ezekkel a büntetésekkel is elérhetőnek tartotta ugyanis az 1978. évi IV. törvény 83. §-ában megfogalmazott büntetési célokat.

Az első fokú bíróság a III-IV. r. vádlottakkal szemben társaikhoz képest enyhébb büntetés alkalmazásával megfelelően kifejezésre juttatta szerepük másodlagos jelentőségét. A másodfokú bíróság ezért a velük szemben kiszabott büntetések tartamának lényeges súlyosítását, de enyhítését is szükségtelennek tartotta.

Noha az elsőfokú bíróság a Btk. 2. § (1) bekezdésére figyelemmel a büntető törvénykönyv időbeli hatályának kérdését helytállóan döntötte el, elmulasztotta az ítélet rendelkező részében annak megjelölését, hogy az 1978. évi IV. törvény alapján járt el, amelyet a másodfokú bíróság pótol; valamennyi vádlottnak az első fokú ítélet rendelkező részében írt cselekményét az 1978. évi IV. törvény szerint tekinti minősítettnek.

A védelem vitatta a vádlottak marasztalását a genetikus szakértő kirendelése miatt felmerülő a bűnügyi költség összegében. A genetikus szakértő kirendelésére a nyomozás során a tagadó vádlottakkal szemben indokoltan került sor. A szakvélemény eredményessége nem feltétele a bűnügyi költségben való marasztalásnak. A bűnügyi költség egészének megfizetése alól a vádlottak csak abban az esetben mentesíthetők, amennyiben a bűnügyi költség a bűncselekmény súlyához képest aránytalanul nagy lenne [Be. 338. § (4) bekezdés]. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a DNS vizsgálatról készített szakértői vélemény költsége nem tekinthető a bűncselekmény súlyához képest aránytalanul nagyra, ezért az ítélet tábla nem látott lehetőséget annak teljes, de részleges mellőzésére sem.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét ... I. és ... II. r. vádlottakkal szemben a büntetés kiszabását érintő részében a Be. 372 § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb, törvényes rendelkezéseit e vádlottak és társaik, ... III. r., és ... IV. r. vádlottak tekintetében a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) bekezdése alapján rendelkezett ... I. r. és ... II. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

A Be. 381. § (1) alapján kötelezte ... IV. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben ... II. r. vádlott kirendelt védelmével összefüggésben a másodfokú eljárásban felmerült 16.320 forint bűnügyi költséget az állam viseli Be. 381. § (2) bekezdése alapján, mivel a II. r. vádlott enyhítést célzó fellebbezése eredményes volt.

Budapest, 2015. év november hó.10. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Etelka s. k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária s. k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.105/2013/114. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 4.Bf.202/2015/11. számú ítélete folytán az abban írt változtatásokkal valamennyi vádlott vonatkozásában 2015. november 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2015. év november hó 10. napján

. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke